

# Китоби Дониёл — Ҳаштоду ҳафт

*Ошкор сохтани масали даҳ бокира: саёҳати амиқе дар саросари таърихи адвентистӣ*

Jeff Pippenger

2024-02-20

Масали даҳ бокира таҷрибаи халқи адвентистро нишон медиҳад.

«Масали даҳ духтари бокираи Матто 25 ҳамчунин таҷрибаи халқи адвентистро нишон медиҳад». «Муборизаи бузург», 393.

Адвентистони миллерӣ масали мазкурро айнан ба ҳарфи он ба иҷро расониданд.

«Манро зуд-зуд ба масали даҳ бокира ишора мекунад, ки панҷ нафари онҳо доно буданд ва панҷ нафар нодон. Ин масал то ба ҳарфи охир иҷро шудааст ва иҷро хоҳад шуд, зеро он ба ҳамин замон татбиқи махсус дорад ва, монанди паёми ғариштаи сеюм, иҷро шудааст ва то анҷоми замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд». Review and Herald, August 19, 1890.

Таърихи ҳаракати ғариштаи аввал ҳаракати ғариштаи сеюмро намояндагӣ мекунад, ва маркази ниҳоии тамсил он аст, ки оё бокирагон равшанро доранд, ки он паёми борони дерин аст.

«Ҷаҳоне ҳаст, ки дар шарорат, дар фиреб ва гумроҳӣ, дар ҳуди сояи марг меҳобад, — хуфта, хуфта. Кист, ки дарди ҷонро эҳсос мекунад, то онҳоро бедор созад? Кадом овоз метавонад ба онҳо бирасад? Андешаи ман ба оянда бурда мешавад, вақте ки ишора дода хоҳад шуд: “Инак, Домод меояд; берун оед, то Ёро пешвоз гиред”. Аммо баъзеҳо дар ба даст овардани равшан барои пур кардани ҷароғҳои худ таъхир хоҳанд кард, ва хеле дер хоҳанд ёфт, ки хислате, ки бо равшан ифода шудааст, қобили интиқол нест. Он равшан адолати Масеҳ аст. Он хислатро ифода мекунад, ва хислат қобили интиқол нест. Ҳеҷ кас наметавонад онро барои дигаре таъмин кунад. Ҳар як шахс бояд барои худ хислате ба даст оварад, ки аз ҳар доғи гуноҳ пок гардида бошад». Bible Echo, May 4, 1896.

«Равшан» дар масал «хислат»-ро ифода мекунад, инчунин «адолати Масеҳ»-ро. Хислати муқаддас танҳо дар онҳое ба вучуд меояд, ки Каломи Худоро меҳӯранд.

Онҳоро ба ростии Худ тақдис намо: каломи Ту ростист. Юҳанно 17:17.

«Равшан» ҳамчунин паёмҳои Рӯҳи Худост.

«Вақте ки мо паёмхоро, ки Ё ба мо мефиристад, қабул намекунем, Худо беҳурмат карда мешавад. Бо ин роҳ мо он равшани тиллоиро, ки Ё меҳост ба ҷонҳои мо резад, то ба онҳое, ки дар торикӣ ҳастанд, расонда шавад, рад мекунем». Review and Herald, July 20, 1897.

«Равған» паёмҳои Каломи Худост, ки ҳузури муқаддаскунандаи адолати Масеҳро мерасонад. Дар масали даҳ бокира, ки ҳамчунин нубуввати боби дуҷуми Ҳабаққук аст, паёми Нидои Нимашаб, ки ҳамон паёми адолати Масеҳ мебошад, чунонки дар паёми Ҷоунз ва Ваггонер дар исёни соли 1888 таҷассум ёфтааст.

«Худованд бо марҳамати бузурги Худо ба воситаи пирон Ваггонер ва Ҷонс ба қавми Худо паёме бисёр гаронбаҳо фиристод. Ин паём мебоист Навотдиҳандаи болобардошташударо, ки қурбонӣ барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон аст, ба таври равшантар пеши назари ҷаҳон оварад. Он сафедшавиро ба воситаи имон ба Замонатдиҳанда пешниҳод мекард; он мардумро даъват менамуд, ки адолати Масеҳро бипазиранд, ки дар итоат ба ҳамаи аҳкоми Худо зоҳир мегардад. Бисёриҳо Исоро аз назар гум карда буданд. Ба онҳо лозим буд, ки ҷашмонашон ба Шахсияти илоҳии Ё, ба сазовориҳои Ё ва ба муҳаббати тағйирнопазири Ё нисбат ба хонаводаи башар равона карда шавад. Тамоми қудрат ба дасти Ё дода шудааст, то ки Ё ба одамон атоҳои фаровон бахшад ва атои бебаҳои адолати Худо ба омили оқиси инсонӣ эҳдо намояд. Ин ҳамон паём аст, ки Худо фармон додааст ба ҷаҳон расонда шавад. Ин паёми фариштаи сеюм аст, ки бояд бо овози баланд эълон гардад ва бо рехтани Рӯҳи Ё ба андозаи бузург ҳамроҳ бошад». Testimonies to Ministers, 91.

Паём — паёми борони охирамон аст.

«Борони охирин бояд бар қавми Худо биборад. Фариштаи пуриктидоре бояд аз осмон нозил шавад, ва тамоми замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардад». Review and Herald, April 21, 1891.

Вақте ки фариштаи қудратманд 11 сентябри соли 2001 нозил шуд, борони охирин ба пошидан оғоз кард ва таърихи миллериҷо, чунон ки дар масали даҳ бокира ва боби дуҷуми Ҳабаққук тасвир ёфтааст, ба такрор шудан сар кард. Он вақт халқи рӯзи охирини Худо китоберо, ки дар дасти фаришта буд, хӯрданд ва бо ин амал ба роҳҳои қадимаи Ирмиё бозгардонда шуданд ва ба ин васила посбононе гардиданд, ки бояд қарнаи оғоҳиро навозанд. Оғоҳии қарнай паёми Лаодикия буд, ки Ишаё онро ҳамчун нидои баланд тасвир кардааст.

Бо овози баланд нидо кун, бознаист, овози худро мисли қарнай баланд намо, ва қавми Маро аз таҷовузашон ва хонадони Яқубро аз гуноҳҳои оғоҳ соз. Ишаё 58:1.

Ҳаракати ислоҳоти фариштаи аввал ва сеюм дар «замони охир» оғоз меёбад. Дар он лаҳза «афзоиши дониш» ба вуҷуд меояд, ки насли дар он замон зиндабударо хоҳад озмуд, аммо танҳо баъд аз он ки ин дониш ҳамчун паёми расмиятёфта интишор гардад. Пас аз он, паёми расмиятёфта «қудратманд» мегардад, ва ин қудратмандшавӣ бо фуруд омадани як фаришта аломатгузорӣ мешавад. Фуруд омадани он фаришта мувоҳисаи Ҳабаққуқро муайян месозад, ва ду табақа ба шинохтани паёме оғоз мекунанд, ки ӯ паёми ҳақиқии борони дерин аст ӯ паёми қалбакии он. Сипас содиқон посбонони Худо мегарданд, ки ба дамидани паёми ҳушдордиҳандаи қарнай оғоз менамоянд.

Паёми ҳақиқии карнай бар нуре бунёд ёфтааст, ки бар ду лавҳи Ҳабакқук тасвир шудааст. Он ҳушдор ба Лаодикия аст, ва ҳушдоре аст, ки гуноҳҳои қавми Худоро муайян мекунад. Баҳс то нахустин ноумедӣ шиддат мегирад, вақте ки як табақа ба «мачлиси масҳаракунандагон» табдил меёбад, ва посбонони ҳақиқӣ даъват карда мешаванд, ки ба ғайрате, ки пеш аз он ноумедӣ нисбат ба паём зоҳир мекарданд, бозгарданд. Чун посбонон бозгаштанд, онҳо дарк карданд, ки дар «замони таъхир» қарор доранд, ва он паёме, ки гӯё ноком шуда буд, дар асл иҷро хоҳад шуд, аммо тибқи тартиби Худо. Он паём дар ҷараёни як муддати кӯтоҳ инкишоф ёфт (аммо бо вучуди ин, он ҳамоно як давраи вақт буд), ва ҳангоме ки паём мерасад, он ҳамчун паёми «Нидои Нисфи Шаб» тасвир мешавад, ки фақат афзоиши он паём аст, ки ҳангоми фуруд омадани фаришта қувват гирифта роғоз карда буд.

Ҳангоми расидани паём, ҷудойи миёни онҳое ки ҳангоми фуруд омадани фаришта мавқеи посбоноро пазируфта буданд ва онҳое ки рад карданд, қомилан анҷом ёфт. Он ҷудойи он нуқтаҳо муайян мекунад, ки дар он мӯҳр бар саду чилу чор ҳазор ниҳода мешавад, пеш аз фурурезии борони охирин, бидуни он «ҷенқунӣ», ки бар борони охирин гузошта шуда буд, он бороне ки ҳангоме роғоз ёфт, ки фаришта фуруд омад.

Таърихи миллериён намунаест аз борони охир дар айёми муҳригузории саду чилу чор ҳазор. Дар он таърих, баҳси Ҳабакқук бар паёми ҳақиқӣ ва паёми дурӯғини борони охир асос ёфта буд. Павлус як табақаро чун онҳое муайян мекунад, ки муҳаббати ростиро доранд, ва табақаи дигарро чун онҳое, ки фиреби саҳтро мепазиранд, зеро муҳаббати ростиро надоранд ва азбаски ба «дурӯғ» имон овардаанд.

Ҳаракати Миллериёӣ рушди ҳақиқатро ифода мекунад, ки дар дониш ва қудрат аз «вақти охир» роғоз ёфта, то рехтани Рӯҳулқудс дар Нидои Нимашаб пайваста меафзояд. Ҳаракати Миллериёӣ баъзе аломатҳои муайяни роҳро шинохт, ки бо дигарҳо мутаносибанд, монанди «вақти охир», «расмиятҳои» паём, ки бо «афзоиши дониш» ифода меёбад, «қувватҳои» паём, ки бо фуруд омадани фаришта мушаххас мегардад, «ноумедии аввал», ки масали даҳ боқираро ворид месозад, рехтани Рӯҳулқудс, ки ҳамчун «Нидои Нимашаб» ифода шудааст, ва сипас «ноумедии дуҷоми» ниҳой, ки дар он як дари давраи тадбироти «баста» шуда, дари дигари давраи тадбироти «кушода» мегардад.

«Худо паёмҳои Ваҳй 14-ро дар қудрати нубувват ҷойи онҳо додааст, ва қори онҳо набояд то анҷоми таърихи ин замин қатъ гардад. Паёмҳои фариштаи яқин ва дуҷоми ҳанӯз барои ин замон ҳақиқатанд ва бояд ба таври мувоҷиҳ бо ин паёме ки баъд меояд, ҷараён ёбанд. Фариштаи сеюм ҳушдори ҳудро бо овози баланд эълон мекунад. “Баъд аз ин ҷизҳо,” гуфт Юҳанно, “ман фариштаи дигарро дидам, ки аз осмон фуруд меомад ва қудрати бузург дошт, ва замин аз ҷалоли ӯ равшан гардид.” Дар ин равшанӣ, нури ҳамаи ҳар се паём бо ҳам муттаҳид шудааст.» The 1888 Materials, 804.

Ҳаракати миллериёӣ, ки ҳаракатҳои саду чихилу чаҳор ҳазорро рамзӣ таҷассум мекунад, бо пешгӯиҳои ду ҳазору сесад сол ва ду ҳазору панҷасад бист соли Дониёл, боби ҳаштум, оятҳои сездах ва чордах, пайванди ногустиранӣ дошт. «Замони поён» дар анҷоми «ҳафт замон»-и ғазоби Худо бар зидди салтанати шимолии Исроил фаро расид. Тасвиби расмии паёми Миллер дар соли 1831, дусад бист сол пас аз тарҷума ва нашри Китоби Муқаддаси

Шох Ҷеймс ба амал омад.

«Чаноби Миллер, монанди онҳое ки дар дигар кишварҳо ба воситаи ин паём ба ҳаракат оварда шуда буданд, дар аввал чунин андеша дошт, ки рисолати худро бо навиштан ва нашр кардан дар нашрияҳои оммавӣ ва дар рисолаҳо иҷро намояд. Ӯ нахуст андешаҳои худро дар Vermont Telegraph, як рӯзномаи баптистӣ, ки дар Брэндон, Вермонт, чоп мешуд, ба таъб расонид. Ин дар соли 1831 буд». John Loughborough, The Great Second Advent Movement, 120.

Ҳаракати «охири замон»-и ғариштаи сеюм соли 1989, дар анҷоми саду бисту шаш сол аз шӯриши соли 1863, фаро расид. «Саду бисту шаш» рамзи «ҳафт вақт» аст. Ҳар ду ҳаракат бо иҷро шудани «ҳафт вақт» оғоз ёфтанд.

Паёми ҳаракати ғариштаи сеюм дар соли 1996, бо таҳияи як силсила мақолаҳо таҳти унвони «Замони Охир», ки дар маҷаллае бо номи «Our Firm Foundation» нашр гардида буданд, ба шакли расмӣ дароварда шуд. Он мақолаҳо дусад бист сол пас аз Эъломияи Истиқлолият дар соли 1776 нашр шуданд. Паёми ҳар ду ҳаракат дусад бист сол пас аз як таърихе, ки бевосита бо паёме, ки дар анҷоми он дусад бист сол фаро расид, иртибот дошт, ба шакли расмӣ дароварда шуд.

Рақами «дусад бист» робитаеро (пайвандеро) миёни «ҳафт замон» —и ғазаби Худо бар подшоҳии ҷанубии Яхудо, ки дар соли 677 то милод оғоз ёфт, ва оғози дусад сесад солии Дониёл боби ҳашт, ояти чордах, дар соли 457 то милод ифода мекунад. Рақами дусад бист ин ду пешгӯиро ба ҳам мепайвандад, ва ин ду пешгӯӣ яқоя дар оятҳои бунёдии адвентизм пешкаш шудаанд, ки ҳамон Дониёл боби ҳашт, оятҳои сздаҳ ва чордах аст. Дар он оятҳо Масеҳ худро ба таври пешгӯёна ҳамчун «он муқаддаси муайян» муаррифӣ намуд, ки тарҷумаи калимаи ибрии «Палмонӣ» мебошад, ва маънояш «Шуморкунандаи Аҷоиб» аст.

Ҳисобгари Аҷоиб ду рӯёро, ки ду хати пешгӯиро ифода мекунанд, маҳз дар ҳамон ду ояте муаррифӣ менамояд, ки Хоҳар Уайт онҳоро сутуни марказии Адвентизм мешиносад. Нуқтаи оғоз бо пайванди рамзии дусад бист сол ба замоне пайваст мешавад, ки онҳо дар соли 1844 иҷро мегарданд. Боби дуҷуми Ҳабаққук бо ояти бистум ба поён мерасад ва ба ин васила шумораи «дусад бист»-ро бо баёни дигаре аз ҷониби Ҳисобгари Аҷоиб нишон медиҳад, зеро он оят як хусусияти асосии Рӯзи Каффорати нусхаи муқобилро, ки дар ҳамон сана оғоз ёфт, муайян месозад.

Вале Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст; бигзор тамоми замин дар ҳузури Ӯ хомӯшӣ ихтиёр кунад. Ҳабаққук 2:20.

Ду давраи нубувватӣ, ки сутуни марказии Адвентизмро ифода мекунанд ва бевосита аз ҷониби Шуморандаи Аҷоиб муаррифӣ гардидаанд, бо дусад бист сол ба ҳам пайвастаанд; ва Исо (Шуморандаи Аҷоиб), ки ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози он мушаххас месозад, анҷоми онҳоро дар 22 октябри соли 1844 бо рақами дусад бист ишора намуд.

Ҳаракати ғариштаи аввал, мисли ҳаракати ғариштаи сеюм, дар «вақти охир» оғоз ёфт (мутаносибан 1798 ва 1989), ки дар он «ҳафт замон»-и Ибодатнома бисту шаш муайян карда

мешавад. Нишонаи навбатӣ дар ҳар ду таърих бо анҷоми дусаду бист сол қайд мегардад, ки ин низ хусусияти нубувватии «ҳафт замон» аст; зеро нуктаҳои оғози ду рӯъё (chazon ва mareh) давраи дусаду бистсоларо ифода мекунанд, ки онҳоро ба ҳам мепайвандад.

Таҳияи Китоби Муқаддаси Шох Чеймс дар соли 1611, расмият ёфтани паёми Миллер чунон ки дар рӯзномаи Vermont Telegraph ба нашр расида буд, таҳия шудани Ёломиаи Истиқлолият, ва ба нашр расидани The Time of the End дар маҷаллаи Our Firm Foundation — ҳамаи инҳо нашрияҳо буданд. Оғоз ва анҷоми ҳар ду давраи дусаду бистсола ҳар яке нашреро ҳамчун аломати таърихӣ намояндагӣ мекунанд. Рақами «дусаду бист» рамзи як пайванди нубувватист, ва ҳар чор нашрия ҳам аз он ҷиҳат ба ҳам пайвастанд, ки нашрия мебошанд, ва ҳам аз рӯи паёме, ки дар таърихҳои мувофиқи онҳо ҳамчун «афзоиши дониш» намояндагӣ шудааст.

Китоби Муқаддас дар соли 1611 ирсоли башоратро аз дарборҳои осмонӣ ба башарият ифода мекунад. Паёми Миллер дар ҷаҳорҷӯби пешгӯиҳои замонӣ қарор дода шуда буд, ва ду ҷадвали муқаддаси Ҳабакқук ба осонӣ равшан месозанд, ки паёми Миллер ба таври графикӣ тавассути хатҳои таърих тасвир ёфта буд. «Вермонт» маънои «кӯҳи сабз»-ро дорад, ва мувофиқи илҳом «сабз» рамзи имон аст.

«Ин хоб ба ман умед бахшид. Риштаи сабз, ба андешаи ман, рамзи имон буд, ва зебӣ ва соддагии таваккал ба Худо тадриҷан бар ҷонам равшан шуд». Christian Experience and Teachings, 28.

Паёми Миллер ба сурати расмӣ дароварда шуда, аз ҷониби калисои амин расонида гардид, зеро «кӯҳ» дар рӯзҳои охир «калисо» аст.

Ва дар рӯзҳои охир воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд бар сари кӯҳҳо барқарор хоҳад гардид ва аз теппаҳо боло бурда хоҳад шуд; ва ҳамаи халқҳо ба сӯи он ҷорӣ хоҳанд шуд. Ва халқҳои бисёр рафта, хоҳанд гуфт: «Биёед, ва ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яқуб, боло равем; ва Ё моро аз роҳҳои Худ таълим хоҳад дод, ва мо ба тариқҳои Ё хоҷем рафт; зеро аз Сион шариат хоҳад баромад, ва каломи Худованд аз Уршалим». Ишаё 2:2, 3.

Паёми расмии санҷишии Миллер аз калисои вафодор баромад, ва нашрияе, ки «The Telegraph» ном дошт, паёме аз осмонро ифода мекард, ҳамон гуна ки Китоби Муқаддаси King James чунин мекард; зеро калимаи «telegraph», ки аз ду калимаи юнонӣ сохта шудааст, маънои паёме аз дурро дорад. Калимаи аввал (tele) маънои «дур ё аз дур»-ро дорад, ва калимаи дуюм (grapho) — «навиштан ё сабт кардан»-ро. Якҷоя онҳо маънои «аз дур навиштан ё ирсол кардан»-ро медиҳанд. Дар соли 1611 Худо, ба воситаи омода шудани Китоби Муқаддаси King James, паёми Худо аз осмон ирсол намуд, ва дар анҷоми дусаду бист сол, паёми Миллер, ки нахустин бор дар соли 1831 дар Vermont Telegraph ба таври расмӣ ифода ёфт, низ паёми Худоро аз осмон ирсол кард. Он паём ҳамон «афзоиши дониш» буд, ки дар «вақти охир» дар соли 1798 кушода шуд, ва баъдан барои он насл раванди секадамаи санҷишро ба вучуд овард. Он таърих, таърихи Future for America-ро пешнамоӣ мекард.

Эъломияи Истиқлолият дар соли 1776 оғози ҳайвони заминии Ваҳй боби сездаро ифода мекунад. Он оғози Иёлоти Муттаҳидаро ифода менамояд ва бо ин амал маҳдуд гардидани истиқлолиятро дар поёни Иёлоти Муттаҳида муайян месозад. Паёми Future for America (чунонки худӣ ном нишон медиҳад) он анҷомро муайян мекунад, ки дар оғоз, бо наشري Эъломияи Истиқлолият, ба таври рамзӣ пешнамун карда шудааст. Пас аз дусад бист сол, дар соли 1996, хизмате ки маҷаллаи The Time of the End-ро таҳия карда буд, мақоми ҳуқуқиеро ба даст овард, ки пештар Future for America номида шуда буд. Дар ҳамон сол маҷаллаи The Time of the End, ки аз мақолаҳои иборат буд, ки дар наشريи Our Firm Foundation ба таъъ расида буданд, нашр гардид.

Номи хизмати Future for America ба таърихи Эъломияи Истиқлолият ишора мекунад, зеро он наشري оғози Иёлоти Муттаҳидаро нишон дод, ва Исо ҳамеша анҷомро бо оғоз тасвир мекунад. Унвони наشري — The Time of the End — ҳам ба «вақти охир» дар соли 1989 ишора мекунад, ва ҳам ба анҷоми вақти муҳлат, вақте ки Михаил бармехезад. Паёми ба шакли расмӣ даровардашуда дар он наشري (Дониёл ёздах, ояти чил то чилу панҷ) бо фурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 («вақти охир») муҳришканӣ шуд, ва оятҳои, ки муҳрашон кушода шуд, пайдарпаии таърихеро нишон медиҳанд, ки аз соли 1989 ба пеш ҳаракат карда, то ояти якуми боби дуоздаҳ мерасад, ки дар он бархостани Михаил ва баста шудани муҳлати имтиҳони инсон муайян карда мешавад.

Аз замони наشري Эъломияи Истиқлолият, дар соли 1776, то замони наشري маҷаллаи «Замони Охир», баробари дусад бист сол аст, ва ибтидо ва анҷом ба ҳамон мавзӯҳои нубувватӣ дахл доранд. Наشري «Замони Охир» аз бобҳои тартиб дода шуд, ки аввалан ҳамчун мақолаҳо дар наشريи «Бунёди Устувори Мо» ба таъъ расида буданд, ва он ҳақиқати нубувватиро ифода мекунад, ки бе пойбанд мондан ба ҳақиқи бунёдии ҳаракати Миллерӣ (ки «бунёди устувори мо» мебошад), дарки «афзоиши дониш»-ро дар «замони охир» дар соли 1989 ғайримон аст.

Роҳнамо, ки ҳамчун «вақти охир» муаррифӣ шудааст, ва роҳнамо, ки дар таърихҳои мутаваззии ҳаракатҳои фариштаи якум ва сеюм «ба шакли расмӣ даровардани» паёмро ифода мекунад, ҳар ду унсурҳои нубуввати «ҳафт замон»-и Ибодот боби бисту шашро дар бар мегиранд. Роҳнамои навбатӣ дар ин таърихҳои мутавазӣ қудратёбии паём аст, ки бо фуруд омадани ё фариштаи Ваҳй боби дах, дар 11 августи соли 1840, ё фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдах, дар 11 сентябри соли 2001, нишонгузори шудааст. Иҷро шудани воӣ дуоми Ваҳй боби нӯх, фариштаи Ваҳй боби даҳро фуруд овард, ва иҷро шудани воӣ сеюми Ваҳй боби дах, фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдахро фуруд овард.

Дар таърихҳои мувозӣ борони охирин аз он нуқтае оғоз мекунад, ки «қатра-қатра» биборад, ҳангоме ки фаришта фуруд меояд. Дар он нуқта паём ба воситаи тасдиқи воқеаи пешгӯишуда «қудратманд» мегардад. Барои миллеритҳо ин қатъ гардидани ҳукмронии усмонӣ буд, дар иҷрошавии пешгӯии замонии Ислом аз воҳи дуом дар Ваҳй, боби нӯх, ояти понздах. Барои ҳаракати яксаду чилу чор ҳазор ин «ба ҳашм омадани ҳалқҳо» буд, яъне пешгӯие дар бораи Ислом аз воҳи сеюм, ки дар замони карнаи ҳафтум дар Ваҳй дах, ояти ҳафт аст, ва он ҳангоме ба иҷро расид, ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фуру оварда

шуданд.

Ҳар яке аз марҳилаҳои асосии таърихҳои мувозӣ бо кори Шуморандаи Аҷоиб робитаи мустақим дорад; Ё имзои Худро бар муносибати ду рӯёе мегузорад, ки ду ҳазору сесад сол ва ду ҳазору панҷсаду бист солро намояндагӣ мекунанд. Посбонони нубувватӣ, ки хангоми фуруд омадани фаришта барангехта мешаванд, карнаи огоҳиро менавозанд, ки паёми ба Лоудикияро низ дар бар мегирад, ва он дар соли 1856 бевосита бо кушода шудани мӯҳри нури бузургтари «ҳафт замон» пайваст буд. Марҳилаи ду чадвали Ҳабакқук, ки бо чадвалҳои пешоҳангони солҳои 1843 ва 1850 намояндагӣ мешавад ва ҳар ду «ҳафт замон»-ро ба таври графикӣ тасвир мекунанд, дар ҳар як таърихи мувозӣ миёни фуруд омадани фаришта ва «ноумедии аввал» фаро расид.

Нишонаи роҳи «вақти таъхир» мустақиман ба пешгӯии нокомшудаи соли 1843 вобаста аст, ки он пешгӯии иҷрои ҳам ду ҳазору сесад сол ва ҳам ду ҳазору панҷсаду бист сол буд. Паёми Нидои Нисфи Шаб муайян сохтани иҷрои наздикшавандаи он ду давраи вақти нубувватиро дар бар мегирифт. «Дари» баста-и тадбирии даврӣ дар нишонаи охирини роҳ иҷрои он ду давраи нубувватиро муайян мекунанд ва ҷоёро нишон медиҳад, ки карнаи ҳафтум, ё карнаи Юбилей, ба садо додан оғоз менамояд. Ҳар як нишонаи роҳ дар ҳар таърих бевосита ба «ҳафт замон» вобаста аст, ва «ҳафт замон» риштаеро ифода мекунанд, ки ҳар ду таърихро ба ҳам мепайвандад, ва ҳар ду таърих паёми борони охиристо ифода мекунанд.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Барои онҳое ки аз калом пешпо меҳӯранд ва итоат намекунанд», Масеҳ санги васваса аст. Аммо «санге ки бинокорон рад карданд, ҳамон санг сари гӯша гардид». Монанди он санги радшуда, Масеҳ низ дар хизмати заминии Худ безътиной ва озорро таҳаммул карда буд. Ё «аз ҷониби мардум хор ва радшуда буд; марди ғамҳо ва ошноӣ дард: ... Ё хор шумурда шуд, ва мо Ёро ба ҳеч гирифтем». Ишаё 53:3. Вале вақти ҷалол ёфтани Ё наздик буд. Бо эҳё шудан аз миёни мурдагон Ё «Писари Худо бо қудрат» эълон карда мешуд. Румӣ 1:4. Дар омадани дуҷуми Худ Ё ҳамчун Худованди осмон ва замин ошкор мегардид. Онҳое ки ҳоло наздик буданд Ёро маслуб кунанд, бузургии Ёро хоҳанд шинохт. Дар пеши тамоми коинот, он санги радшуда сари гӯша хоҳад гардид.

«Ва бар ҳар кӣ он фурӯ афтад, вайро маҳв карда, мисли ғубор хоҳад сохт». Қавме ки Масеҳро рад карданд, ба зудӣ мебоист нобудии шаҳри худ ва миллати худро бубинанд. Ҷалоли онҳо шикаста мешуд ва мисли ғубор пеши бод пароканда мегашт. Ва чӣ буд, ки яҳудиёро нобуд кард? Ҳамон санге буд, ки агар бар он бино мекарданд, паноҳи онҳо мешуд. Ин неқӯии Худо буд, ки хор шумурда шуд; он адолат буд, ки рад карда шуд; он раҳмат буд, ки безътиноёна пазируфта нашуд. Одамон худро ба муқобили Худо бардоштанд, ва ҳар он чи метавонист наҷоти онҳо гардад, ба ҳалокати онҳо табдил ёфт. Ҳар он чи Худо барои ҳаёт муқаррар намуда буд, барои онҳо ба марг табдил ёфт. Дар маслуб сохтани Масеҳ аз ҷониби яҳудиён, нобудии Ерусалим дарбар гирифта шуда буд. Хуне ки бар Қалворӣ рехта шуд, ҳамон вазне буд, ки онҳоро барои ин ҷаҳон ва барои ҷаҳони оянда ба сӯи ҳалокат фурӯ бурд. Ҳамин тавр дар он рӯзи бузург охири хоҳад буд, вақте ки доварӣ бар радкунандагони ғайбӣ Худо фуруд ояд. Масеҳ, ки санги

пешпоии онҳо буд, он гоҳ ба онҳо чун кӯҳи интиқомгир зоҳир хоҳад шуд. Қалоли рӯйи Ё, ки барои одилон ҳаёт аст, барои шарирон оташи сӯзонанда хоҳад буд. Аз сабаби муҳаббати радшуда ва файзи хоршуда, гуноҳкор нобуд хоҳад шуд.

«Бо мисолҳои бисёр ва ҳушдорҳои тақрорӣ, Исо нишон дод, ки натиҷаи рад кардани Писари Худо аз ҷониби яҳудиён чӣ хоҳад буд. Дар ин суҳанон Ё ба ҳамаи қасон дар ҳар давра замон муроҷиат мекард, ки қабул кардани Ёро ҳамчун Наҷотдиҳандаи худ рад менамоянд. Ҳар ҳушдор барои онҳост. Маъбади беҳурматшуда, писари нофармон, тоқдорони козиб ва бинокорони таҳқиркунанда, дар таҷрибаи ҳар як гуноҳкор ҳамтои худро доранд. Агар ӯ тавба накунад, ҳукме, ки онҳо пешакӣ рамзвор нишон мебуданд, аз онҳо хоҳад буд». Орзуи асрҳо, 599, 600.